

[Ove Hansen.]

enige om at komme med en ny skattereform. Der er altså åbent for forhandlinger; vi har blot med teksten tilkendegivet, hvilke områder, hvilke løsninger vi vil pege på.

Hr. Bernhard Baunsgaard talte lidt om afgiftsforslagene. Det har vi ellers, synes jeg, talt nok om i formiddags, men det er altså også bragt frem nu. Hr. Bernhard Baunsgaard siger, han synes, at den socialdemokratiske gruppe meget nøje skulle overveje disse forslag osv., inden man vedtager dem. Jeg kan trøste hr. Bernhard Baunsgaard med, at vi har meget nøje overvejet forslagene, og vi ved også, hvad de vil betyde. Det er da ikke forslag, der er behagelige, ingeniørlige, men det er forslag, som vi anser for særdeles nødvendige. En finansstramning må ske, og det skal være nu, og derfor har vi efter grundig overvejelse og behandling af disse 7 forslag taget den stilling i vor gruppe, at vi støtter og vil stemme for disse forslag. Jeg forstår, at det kan VKR-partierne ikke gøre. Det skal de ikke høre nogen bebrejdelser for fra os. De har lov at have deres synspunkter, ligesom vi har vore.

Når hr. Bernhard Baunsgaard så taler om ikke-tillid til folkestyret og politikerne, så synes jeg, man skulle lade være med at komme med sådan noget, når man ligesom spørger, om flertalsgruppen her ikke har taget stilling til eller kender til disse lovforslag, som er til behandling. Det gør vi. Skal vi ikke være enige om, at vi respekterer hinandens synspunkter og stillingtagen?

Poul Schlüter: Jeg mener ikke, der er noget grundlag for, at hr. Ove Hansen kan være forundret over, at oppositionen i dag ikke medvirker til gennemførelse af udskrivningsprocenten, for det er jo ikke nogen nyhed. Det skete nok første gang, udskrivningsprocenten efter det nye skattesystem skulle vedtages i 1969. Det var jo under den borgerlige regering, og jeg skulle da huske kolossalt meget fejl, hvis ikke det var sådan ved den lejlighed, at da medvirkede socialdemokratiet ikke ved fastsættelsen af udskrivningsprocenten. Situationen var i og for sig anderledes end nu; det anderledes ligger i, at den udskrivningsprocent, den borgerlige regering måtte vedtage i 1969, var forholdsvis høj, men det var nødvendigt,

fordi der lå den store stak af gamle regninger fra året før, hvor vi havde en socialdemokratisk regering, som skulle betales.

Også på anden måde var der jo forskel på den politiske situation dengang og nu. I den borgerlige regerings tid — jeg skal for resten ikke fordybe mig alt for meget i det historiske, for det har jo kun begrænset interesse — var jo arbejdssituationen her i folketinget den, at den borgerlige regering søgte at begrænse de offentlige udgifter. Den havde begrænset held til det, men den fik sandelig heller ikke megen hjælp fra oppositionen. Dengang oplevede vi gang på gang, at den borgerlige regering stillede spareforslag og manglede hjælp fra oppositionen, eller vi oplevede gang på gang, at oppositionen stillede udgiftsforslag, som de borgerlige partier, der dengang havde flertallet, måtte stemme ned.

I dag er situationen jo den anden, i dag er situationen den, at socialdemokratiet er indgået på kun at måtte spare begrænsede beløb, for det er SF's holdning, og det er os andre, som forsøger at skaffe os den indflydelse på socialdemokratiet, at vi kan bevæge socialdemokratiet og regeringen til langt, langt større besparelser. Men det kan ikke blive til noget. Vi ville gerne hjælpe regeringen med at reducere statsudgifterne og tage vort ansvar for det — det er jo et ansvar; det er jo ikke altid lige sjovt, for selvfølgelig kan det gøre ondt med besparelser, og det kan være et spørgsmål om at stå fast og tage imod øretæverne, efterhånden som kredse af befolkningen laver vrøvl, og det gør de, det er rimeligt. Men det tilbud, vi giver regeringen, tager regeringen altså ikke imod. Derfor ligger det anderledes nu, end det gjorde dengang.

I øvrigt: det fører jo ikke til meget at diskutere, hvordan det gik fra 1950 til 1953, hvor vi havde en VK-regering, eller i perioden fra 1953 og fremad, hvor vi havde forskellige former for socialdemokratisk ledede regeringer, eller hvordan det gik i 1968 eller 1969 eller 1970. Nu drejer det sig om udgiftspolitikken og skattepolitikken for tiden, som starter 1. januar 1974. Det er fremtiden, det drejer sig om, og der er altså en afgørende uoverensstemmelse imellem vore synspunkter. Vi mener, at regeringen bredt og gennemgående fører en fuldstændig fejlføljet økonomisk politik, og det er bag-